

ANNI KAVERINKESYTTÄJÄ
PUNAISELLA MATOLLA

OMISTETTU KAIKILLE TYYPEILLE,
JOTKA USKOVAT ETTÄ LOPUSSA
VIELÄ HYVÄ HEILUU.

Teksti © Kaisa Paasto 2021
Kuvitus © Mari Ahokoivu 2021
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2021
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-2717-7

KAISA PAASTO
ANNI

KAVERIN-
KESYTTÄJÄ

PUNAISELLA
MATOLLA

KUVITTANUT MARI AHOKOIVU

TAMMI

HELSINKI

LUKU 1.

JOSSA KENGÄT SANOVAT SPLISH SPLOSH

- Missä mun kengät on? Anni kysyi.
 - Sanoitko jotain? äiti huusi keittiöstä. Anni hyppi yhdellä jalalla keittiön ovelle, koska hän oli juuri vetämässä sukkaa toiseen jalkaan.
 - Missä mun kengät on?
 - Jaa-a, äiti sanoi ja jatkoi hedelmien asettelemista isolle tarjottimelle.
- Anni horjahti ja otti kädellään tukea tiskipöydästä. Hän osui samalla pöydällä olevaan kuppiin ja hänen kätensä upposi omituiseen limaan.
 - Mitä vitsiä! Anni kiljaisi. - Mitä ihmettä tämä on? Äiti suoristautui ja kääntyi katsomaan häneen päin.
 - Siinä *oli* liivatehyytelöä, hän sanoi rauhallisesti.
- Ja nyt joudun tekemään uuden satsin. Sitä sivellään hedelmien päälle, jotta ne näyttäisivät kuvassa erityisen herkullisilta.
 - Kauheaa huijausta, Anni mutisi.

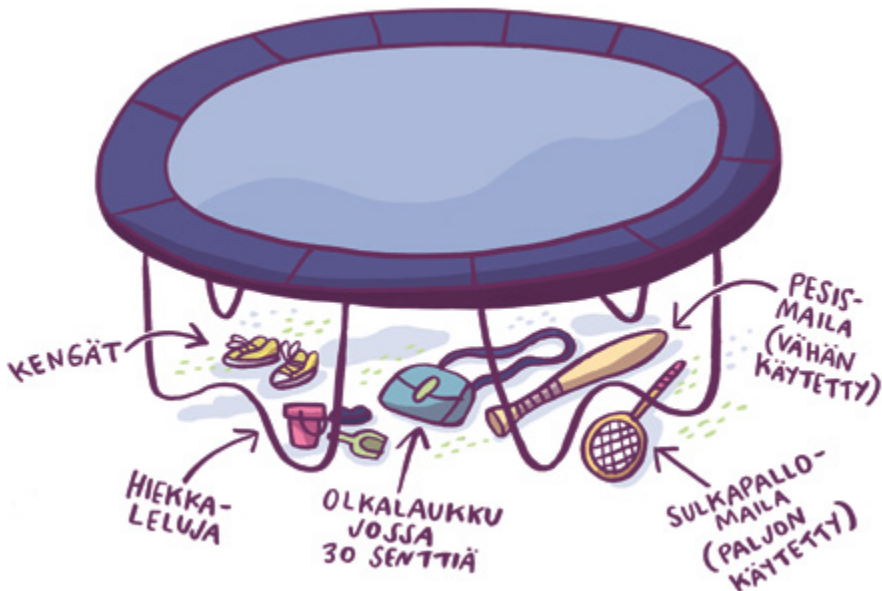
- Mikä sinua nyppii? äiti kysyi.
- Mä olen ihan tosi myöhässä. Pitää löytää kengät!
- Muistele eilisiltä, äiti sanoi, nyt kunnon Sherlock-asenteella. – Missä käytit niitä viimeksi?
Bingo.

Anni ampaisi takaovelle, melkein kompastuen matkalla Vaappu-possuun, joka oli ilmestynyt hörisemään hänen jalkojensa eteen. Vaappu katsoi ylös kerjäten rapsutuksia. Sen silmät ja sieraimet läikehtivät mustina.

- Ei nyt, Vaappu, Anni sanoi sille ja jatkoi matkaa.

Anni juoksi takapihalle ja trampoliinin luokse. Totta puhuen useimmat hänen mystisesti kadonneet tavaransa löytyivät trampoliinin läheisyydestä.

Kouluun kiirehtiminen oli tärkeää myös Annin ystävän Riian vuoksi. Riiaa oli alkanut ärsyttää, että Anni

ehti yleensä kouluun vasta juuri sillä sekunnilla, kun kello soi – tai vähän sen jälkeen. Riia valitti, että he eivät ehtineet yhtään jutella ennen tunnin alkamista. Tänään Anni olisi paikalla hyvissä ajoin, ja he voisivat jutella viime viikonlopusta. Tai ensi viikonlopusta. Tai miksei vaikka jostakin arki-illastakin.

Itse asiassa heillä oli ollut kaikkein hauskinda silloin, kun he kuvasivat agenttivideota koulun Talent-kilpailuun pari kuukautta sitten. Anni ja Riia olivat kirjoittaneet tarinan yhdessä ja näytelleet ja kuvanneet kaiken itse. Elokvasta tuli mahtava ja se esitettiin koulun Talent-kisassa, ihan niin kuin he olivat suunnitelleetkin. Se ei voittanut kisaa, mutta sai kuitenkin parilla vislauksella höystetyt aplodit. Pulmana oli vain se, että elokuvan valmistumisen jälkeen heillä ei aina ollut tarpeeksi puhuttavaa täyttämään koko välituntia tai yökyläilyä.

Kengät löytyivät trampoliinin alta. Siihen hyvät uutiset loppuivatkin, sillä kengät olivat likomärät.

Oli mahdollista, että Anni oli unohtanut ne trampoliinin alle eilisiltana leikkiessään kasteluletkulla. Oli myös mahdollista, että hän oli jättänyt ne sinne yöksi. Hän nimittäin muisti menneensä leikin jälkeen sisälle vettä valuen ja paljain jaloin.

Anni juoksi takaisin sisälle. Suljettuaan takaoven hän oli taas vähällä kompastua Vaappuun. Se onnistui melkein sotkeutumaan hänen jalkoihinsa.

– Pois tieltä, Vaappu! Anni kivahti sille. – Mitä mä nyt teen? hän kysyi äidiltä kengät kädessään.

Kun äiti oli silmäillyt kenkiä hetken, hän lausui tuomionsa.

- Sinun pitää laittaa ne toiset tennarit.
- Ne on tosi rikki.

Toiset tennarit eivät olleet varsinaisesti jääneet Annille pieniksi. Ne vain näyttivät siltä kuin kumpaakin kenkää olisi pikkubarpaan kohdalta raastettu juustoraastimella. ”Mahtavaa kiinalaista laatua”, isä oli mumissut.

– No ei minulla ainakaan ole parempia ehdotuksia, äiti sanoi, edelleen raivostuttavan rauhallisesti.

Äitiä oli nykyään vaikeaa saada mukaan muun perheen aamukiireiseen tunnelmaan. Siitä asti kun äiti oli lähtenyt edellisestä työpaikastaan ja alkanut kirjoittaa blogia, hänellä ei aamuisin ollut kiire minnekään. ”Ihanna saada juoda aamukahvit ihan rauhassa”, hän huokaili melkein joka aamu. Se oli super-raivostuttavaa, kun samaan aikaan Anni, Akseli ja isä säntäilivät ympärillä kuin pingispallot.

– Mä yritän föönata nämä kuiviksi, Anni huokaisi ja kääntyi menemään kylpyhuoneeseen. Tällä kertaa hän kompastui Vaappuun oikeasti.

Anni sai horjahdettuaan otteen vaatenaulakosta, mutta se ei ollut tarpeeksi tukeva ottamaan hänen painoaan vastaan. Naulakko keikahti sivulle ja palasi sitten takaisin paikoilleen, mutta henkareissa olevat takit hautasivat Annin ja Vaapun alleen.

- Sattuiko? äiti kysyi.
- Ei kai, Anni sanoi ja rutisti Vaapun kainaloonsa.
- Peevelin possu. Aina sä olet tiellä.

Vaappu röhisi ja hengitti kuumaa possunhengitystään hänen kasvoilleen. Anni upotti sormensa sen kaulapoi-muihin ja rapsutti sitä pitkään ja hartaasti. Oli se sentään kiva possu. Palkinnoksi Vaappu antoi hänelle ison lipai-sun poskelle.

Kun Anni juoksi kohti koulua juustoraastinkengissä, kello oli yhdeksän yli kahdeksan. Hän oli karmean myö-hässä. Riia olisi kiukkuinen. Opettaja mulkaisisi merkit-sevästi Annia ja sitten kelloa. Kenelläkään ei voinut olla asiat näin huonosti.

LUKU 2,

JOSSA ON SIMPSONIT-PILVIÄ

Kun Anni astui luokkaan ja luikahti omaan pulpettiinsa, opettaja vain nyökkäsi hänelle lyhyesti. Riia istui omalla paikallaan vähän edempänä eikä kääntynyt edes katsomaan.

Luokassa oli jotakin erikoista meneillään. Valkokankaalle oli heijastettu television uutiskuvaa, ja opettaja sanoi juuri:

– Minusta te olette sen ikäisiä, että teidän tulee jo olla tietoisia siitä, mitä maailmassa tapahtuu.

– Mitä nyt? Anni kuiskasi vieressään istuvalle Nuralle.

– Jossakin on ollut joku iso hirmumyrsky, Nura kuiskasi takaisin.

– Brasiliassa, Jade kuiskasi närkästyneen näköisenä.

– Se sanottiin just.

Uutiskuvissa näytettiin runneltua maisemaa, jossa oli sekaisin palmuja, lautakasoja, värikkäitä vaateriekaleita ja autonromuja.

Palmut törröttivät pystyssä, mutta ne näyttivät jotenkin ankeilta. Kuin voikukat, joiden hahtuvat tuuli on puhaltanut pois. Laihoja koiria kuljeskeli nuuskimassa romukasoja.

Anni yritti kuvitella sitä. Jonain päivänä sitä hommailisi rauhassa kotona. Seuraavassa hetkessä myrsky pyyhkäisisi ylitse, eikä kotia enää olisi.

Sitten se tapahtui. Kamera zoomasi tyttöön, joka istui ihan äitinsä kyljessä pelästyneen näköisenä. Tytöllä oli kiharat, sotkuiset hiukset ja isot, tummat silmät. Hän katsoi suoraan kameraan ja kuiskasi äidilleen. Varmaankin hän kuiskasi, että ”meitä kuvataan”. Äiti ei reagoinut mitenkään. Hän oli ehkä liian järkyttynyt. Hän tuijotti ilmeettömästi eteensä ja piteli toisella kädellään sateenvarjoa. Se suojasi häntä ja tytärtä paahtavalta auringolta.

Ja tässä se fakta, joka kiinnitti Annin huomion täydellisesti: tytöllä oli päällään Kätyrit-T-paita. Ihan samanlainen kuin se, joka Annilla oli kaapissaan. T-paita oli keltainen, ja siinä oli iso banaani ja kolme Kätyrit-hahmoa, jotka heiluivat banaanin päällä. Yhdellä niistä oli kädessään lasso. Ja Annin kaapissa roikkui siis *ihan samanlainen T-paita*.

Hän vilkaisi Riiaa. Tämä katseli ohjelmaa keskittyneesti mutta ei reagoinut sen kummemmin. Riia ei ehkä tajunnut yhteyttä tytön ja Annin välillä. Yhteyttä, joka muodostui T-paidasta ja tytön rukoilevasta katseesta. ”Auta”, katse sanoi. ”Missä minä nukun tänä yönä? Kenen koira tuo on? Missä meidän oma koira on?” Tai jotakin vastaavaa.

Anni ei olisi yhdistänyt T-paitaan juuri tuollaisia keltaisia korvakoruja. Varsinkaan kun hänellä ei ollut reikiä korvissa. Tyttö oli hänen ikäisensä tai vähän vanhempi. Annia olisi nolottanut painautua noin tiukasti äidin kainaloon tv-kameroiden edessä. Mutta oli pakko myöntää, että poikkeustilanteessa hänkin varmaan tekisi niin. Jos kotitalon tilalla olisi vain tomuisia puukasoja, joiden välistä pilkotti rikkinäisiä astioita ja telkkareita.

Hetken päästä opettaja laittoi uutislähetysten pois ja siirtyi tunnin varsinaiseen aiheeseen, joka olikin – yllätys yllätys – uutiset. Ja se, mistä tunnistaa luotettavan uutisen.

Anni ei pystynyt keskittymään. Hän tuijotteli ulos ikkunasta. Taivaalla oli valkoisia pilvenhattaroita, jotka olivat ihan kuin Simpsonsien alkutunnarista. Niiden valkoisella keveällä pumpulilla olisi täyttänyt ison kasan tyynyjä. Seuraavaksi Annin katse jämähti Niilon jalkaan. Niilo heilutteli sitä aina rytmikkäästi musiikkiin, joka soi vain hänen päässään. Se oli vähän huvittavaa.

Niilon edessä istui Riia. Riian selkä näytti siltä kuin hän olisi kääntänyt Annille selkensä. Vaikka tietysti Riia istui kohti opettajaa.

Anni katsoi säälittävän näköisiä kenkiään. Ne olivat rumat, mutta koulupäivän jälkeen hän kävelisi niillä omaan kotiinsa. Ja kotona oli kaikenlaista mahtavaa, kuten neljä seinää ja katto. Ja polkupyörä ja potkulauta ja ehjä telkkari.

Kengät olivat silti kamalat.

Joskus Annista tuntui, että hän oli ajatuksineen josakin kilometrien päässä. Vieruskaverit taas olivat ihan täällä luokassa.

Oli ajatusmatkailusta hyötyäkin. Annin päässä oli alkanut muotoutua idea.

Riia tuli ulos luokasta jutellen Stinan ja Julian kanssa, mutta Anni tarttui häntä päättäväisesti käsivarresta ja veti hänet syrjään.

– Sori, meidän pitää mennä käymään naulakoilla, hän sanoi pinkkityöille, jotka kohauttivat olkapäitään ja jatkoivat matkaa.

Naulakoilla Anni sanoi:

– Katsoitko sä sitä uutista tunnin alussa? Siellä myrskyalueella näytti ihan kaamealta, ja tosi monilla ihmisillä ei ole nyt kotia. Tosi monilla lapsillakin!

Riia vain nyökkäsi hämmästyneen näköisenä.

– Meidän pitää tehdä jotain. Pidetään hyväntekeväisyysgaala!

– Siis what? Ei me voida pitää mitään gaalaa, Riia sanoi. – Me ollaan neljäsluokkalaisia.

– No ehkä gaala on väärä sana. Tehdään elokuva ja pidetään sille hyväntekeväisyysnäytös!

Riia ei vieläkään näyttänyt tarpeeksi innostuneelta. Anni mietti, minkä tehtävän raskisi luovuttaa hänelle. Elokuvasa oli niin paljon erilaisia tehtäviä, ja niiden kaikkien piti onnistua täydellisesti. Heidän edellisessä elokuvassaan Anni oli tehnyt itse kaikki tärkeät päätökset, ja leffasta oli tullut täydellinen.

– Sä voit piirtää kuvat alkuteksteihin tällä kertaa!

Riian katse kirkastui.

– Ai kokonaan? Ne sun viimeksi piirtämät olivat tosi hienot. Tehdään tälläkin kertaa tosi tyylikäs aloitus!

– Ja sitten voidaan kerätä rahaa, että ne ihmiset voivat rakentaa oman uuden kodin!

Se sai Riian näyttämään jälleen epäilevältä.

– Maksaisiko joku oikeasti meidän tekemän elokuvan näkemisestä?

– Joo tietty, jos se menee hyväntekeväisyyteen.

– No en mä oikein tiedä. Onko edes sallittua kerätä rahaa tuolla tavalla?

Anni ei ollut ihan varma.

– Joo, varmasti on, hän sanoi huolettomasti. – Kyllä-hän sitä on vaikka minkälaisia rahankeräyksiä.

– Kai ne on yleensä jotain järjestöjä, jotka niitä järjestää.

– Riia, Anni sanoi ja laittoi kätensä hänen hartioilleen, – älä ole tuollainen aikuinen. Aikuiset näkee kaikessa vain pelkkiä esteitä. Tästä tulee mahtavaa.

Riia ravisti hänen kätensä pois. Hänen ilmeensä oli muuttunut, kun Anni sanoi ”aikuinen”.

– Mä lähden nyt syömään, hän sanoi.

– Sä et nyt tajua tätä, Anni sanoi. – Vielä aamulla meillä ei ollut mitään projektia. Nyt meillä on projekti!

LUKU 3,

JOSSA PELÄTÄÄN SALAATTIPOLIISIA

Anni olisi halunnut jutella leffa-asiasta paljon lisää, mutta Riia halusi vain mennä ruokajonoon. Ihan niin kuin ruoka olisi maailman tärkein asia. Anni seurasi haluttomasti perässä.

Idean esittäminen Riialle ei mennyt aivan niin kuin Anni oli suunnitellut. Loppujen lopuksi hän ei maininnut mitään tytöstä, jolla oli Kätyrit-T-paita. Oli alkanut tuntua, ettei hän halunnut puhua siitä muille. Se kuulostaisi älyttömältä ääneen sanottuna. Anni tiesi itse, että hänellä oli erityinen syy projektille. Riia pitäisi vakuuttaa muilla keinoin.

Vaikka Stina ja Julia olivat lähteneet kohti ruokalaa jo kauan sitten, he olivat Annin ja Riian kanssa yhtä aikaa jonossa. He olivat varmaankin käyneet tyttöjen vessassa laittamassa tuoksuva huulirasvaa. Molempien huulet kiilsivät kuin kimaltavat kirsikanpunaiset toukat.

Anni kutsui heitä edelleen mielessään pinkkitytöiksi, vaikkakaan ei Riian kuullen. Totta puhuen tytöt eivät nykyään enää käyttäneet niin paljon pinkkiä. Stinalla

oli tänään pinkki reppu, Julialla oli pinkit tennarit ja molemmilla oli pinkki yksisarviskoriste roikkumassa vetoketjusta. Mutta siinä kaikki.

Tyttöjen asenne taas ei ollut yhtään vähemmän pinkki kuin ennen.

– Kivat kengät, Julia sanoi katsoen merkitsevästi Annin juustoraastintennareita.

– Joo joo, mun oikeat kengät oli märät, Anni mutisi.

– Ovatko nuo sun mielikuvituskengät?

– Kuulitko sä jo, että Julia pitää bileet? Riia kysyi.

Tuli pieni hiljaisuus.

– Joo, ensi lauantaina. Te voitte molemmat tulla, Julia sanoi lopulta. – Sinne tulee myös poikia.

Tämä oli epätavallista. Anni kyllä jutteli joskus jonkun luokan pojan kanssa, esimerkiksi kokeista. Ja silloin kun ryhmätöihin oli tehty sekaparit. Ei olisi tullut mieleenkään kutsua heitä bileisiin. Tai mihinkään.

– Ai ketä poikia?

– No ketä nyt tulee. Milo ja Eelis ainakin.

Riia näytti epäilyttävän innostuneelta. Anni mulkaisi häntä vihaisesti.

– Sä et ottanut salaattia, hän sanoi. – Vähintään yksi lehti pitää ottaa, se on sääntö.

– Oletko sä joku salaattipoliisi? Julia sanoi.

– Ei kun Mirva on, Anni mutisi.

Mirva oli keittiön täti. Hän teki välillä salaattitarkistuskierroksia ruokalassa.

– Hei, aika kauhea se uutinen. Siitä hirmumyrskystä, Riia sanoi.

- Mä olen käynyt Meksikossa, Stina sanoi jostakin mystisestä syystä.
- Kiva. Se myrsky oli Brasiliassa, Anni sanoi.
- Pari vuotta sitten, Stina jatkoi hänestä välittämättä.
- Siellä oli silloin kyllä hyvä sää. Me oltiin koko ajan rannalla ja uima-altaalla.
- Anni sai mahtavan idean, Riia sanoi. - Se ehdotti, että tehdään leffa ja pidetään hyväntekeväisyysgaala. Niiden hyväksi, jotka menettivät kotinsa.
- Anni tuijotti Riiaa kiukkuisesti. Petturi.

– Ai hyväntekeväisyysgaala? Julia sanoi miettivästi.
– Se oli vain vitsi, Anni sanoi nopeasti. – En mä sitä tosissani ehdottanut.

– Minulla on kyllä yksi uusi mekko. Se on liian hieno niihin mun bileisiin, Julia sanoi, – mutta hyväntekeväisyysgaala kuulostaa sopivalta. Tehdään se!

– Juu, tosi hyvä idea, Stina komppasi. – Saataisiinko me jostain punainen matto?

Anni hätääntyi.

– Ei se ollut edes mikään oikea ehdotus. Ihan hölmö idea.

– Se leffa, jonka te teitte Talent show’hun, oli kyllä hyvä, Julia sanoi.

Julia ei ollut koskaan kehunut heidän tekemäänsä videota. Ei ainakaan Annin kuullen. Anni ei voinut mitään sille, että kohteliaisuus sai hänessä aikaan pienen lämpimän aallon.

– Tehdään tästä vielä parempi, Julia jatkoi.

– Rakkaustarina, Stina sanoi haaveellisesti.

– Mitä? Ei varmasti tehdä mitään rakkaustarinaa, Anni kivahti. – Mieluummin taas agenttitarina tai vaikka jännäri.

– Jännäri? Stina sanoi. – Ai tekoverta ja sellaista?

Anni huomasi, että Riia yritti tavoittaa häntä katseellaan, mutta hän ei suostunut vastaamaan katseeseen. Riia oli onnistunut pilaamaan kaiken alle puolessa tunnissa. Sen oli pakko olla ennätys.

– Anni saa päättää, minkälainen leffa tehdään, Riia sanoi. – Se oli sun idea, ja sä olet ohjaaja. Minä piirrän

alkutekstit, ja te saatte osallistua tarinan miettimiseen ja näytellä.

Nämä viimeiset tehtävät hän jakoi Stinalle ja Julialle.

– En minä ole päättänyt, että mitään leffaa edes tehdään, Anni sanoi.

– Juu, gaala kuulostaa hienolta, Julia sanoi. – Miettikää asut valmiiksi. Se mun mekko on sininen, ja siinä on pitsiä tässä ja tässä.

Hän piirsi sormellaan linjoja kaulan, olkapäiden ja helman yli.

– Mä haen vähän lisää ruokaa, Riia mutisi.

Tietysti petturi pakenee paikalta, Anni ajatteli. Aiheuttuaan tämän sotkun.

Riia tuli Annia vastaan keskellä ruokalaa. Riian lautasella oli muusia, kalamurekepihvi ja yksi salaatinlehti. Hän hymyili Annille anteeksipyytävästi.

– Ai joko sä menet luokkaan? hän kysyi.

– Jep, Anni tokaisi ja jatkoi matkaa.

LUKU 4.

JOSSA EI HYVÄ HEILU. VAI HEILUUKO?

Anni meni isoveljensä Akselin huoneeseen ja heittäytyi pitkäkseen sängylle. Akseli seisoskeli vaatekaapista avautuvan peilin ääressä.

Anni sukelsi suoraan tarinaansa. Siinä esiintyi sellaisia sanoja kuin gaala, petturi ja Kätyrit-T-paita.

– No voi hitsi, Akseli sanoi. – Mitä mieltä olet tästä T-paidasta?

Anni nosti päätään ja katsoi häntä. Paidassa oli valkoinen aaltokuvio ja teksti *Koomista värähtelyä*.

– Ei se ole niin paha kuin nuo housut.
– Ai mikä niissä on vikana?
– Jotenkin kamalan tiukat. Vaihda sun omiin farkkuihin. Vähän lökömpiin.

Akseli huokaisi ja näpäytti sormellaan housuista roikkuvaa pahvista hintalappua.

– Ajattelin, että mun pitäisi kokeilla uutta tyyliä. Sel-laista, joka sopii paremmin sinne kouluun.

ANNI, VAAPPU-POSSU JA KAVERIT KOHTAAVAT PUNAISELLA MATOLLA – HYVÄT MIELESSÄ!

JOS HALVAA OLLA ELOKUAOHJAAJA, ON PAKKO OTTAA OHJAT. MUTTA MITÄ JOS EI OLE OIKEIN JOHTAJATYYPPIÄ?

HURJAT UUTISKUVAT HIRMUMYRSKYSTÄ SAAVAT ANNIN AUTTAMISHALUN SYTTYMÄÄN. UUSI KAVERI RIIAKIN INNOSTUU IDEASTA TEHDÄ ELOKUA JA PITÄÄ SILLE HYVÄN-TEKEVÄISYYSNÄYTÖS. MUTTA KAIKKI ALKAA MENNÄ VAUHDILLA PIELEEN, KUN PINKKITYTÖT JULIA JA STINA KAAPPAAVAT KOKO PROJEKTIN.

ONNEKSI OMAT TUKIJOUKOT, ISOVELI AKSELI, VAAPPU-POSSU JA NAAPURIN MANSTEENI AUTTAVAT ANNIA KIPERISSÄKIN TILANTEISSA.

KEKSELIÄÄSEEN ANNIIN TUTUSTUTTIIN SARJAN ENSIMMÄISESSÄ OSASSA, ANNI KAVERINKESYTTÄJÄSSÄ (2020), JOKA SAI YLISTÄVÄN VASTAANOTON. ANNI-SARJAN JULKAISUOIKEUDET ON JO MYYTY SAKSAAN.

L84.2

KANNEN KUVAT: MARI AHOKOIVU
WWW.TAMMI.FI